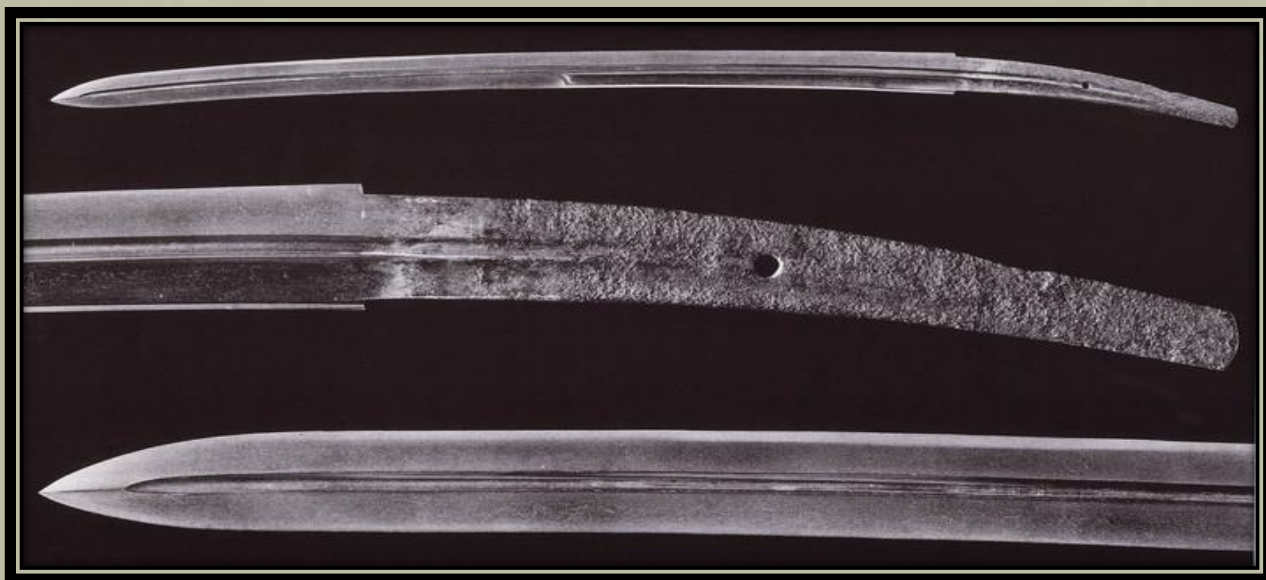

Kogarasu maru.

Ma egy kicsit furcsa, és a szememben rendkívüli történelmi jelentőséggel bíró *Sugata*-t fogok bemutatni, amikor a japán kard fejlődéséről beszélünk, ez a *Kissaki-moroha-zukuri* néven ismert stílus. Ez egy olyan geometriai forma, amelyet népszerűbb néven "*Kogarasu maru*", avagy a "Kis Holló", néven ismernek, amely egy híres *Tachi* volt a 8. században, amit a szintén híres *Amakuni Yasutsuna* kardkovács hozott létre. Ez azt jelenti, hogy amikor *Kogarasu maru*-ról beszélünk, akkor nem egy geometriai formáról beszélünk, hanem egy konkrét példányról.

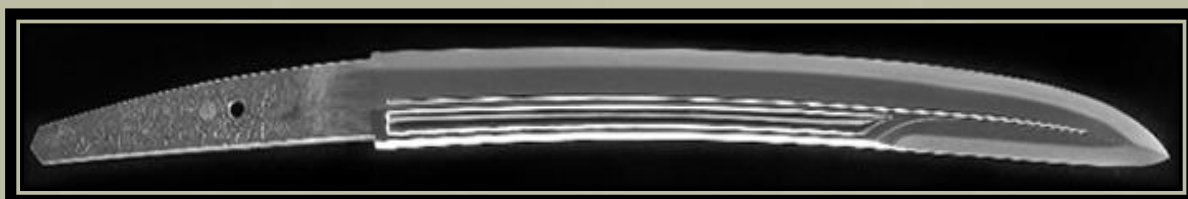
Ennek a kardnak az eredeti változata egy kínai Ken vagy egy európai "pallos" kard volt, de csak az egyik oldal volt teljesen éles, ugyanakkor a másik oldalon csak a hegyet élesítették. Normális esetben az élezetlen részen a "*Koshi-hi*" -n egy horony található, amely a penge hosszán egyenesen felfelé halad a középig, amit "*Soe-hi*" -nek neveznek.

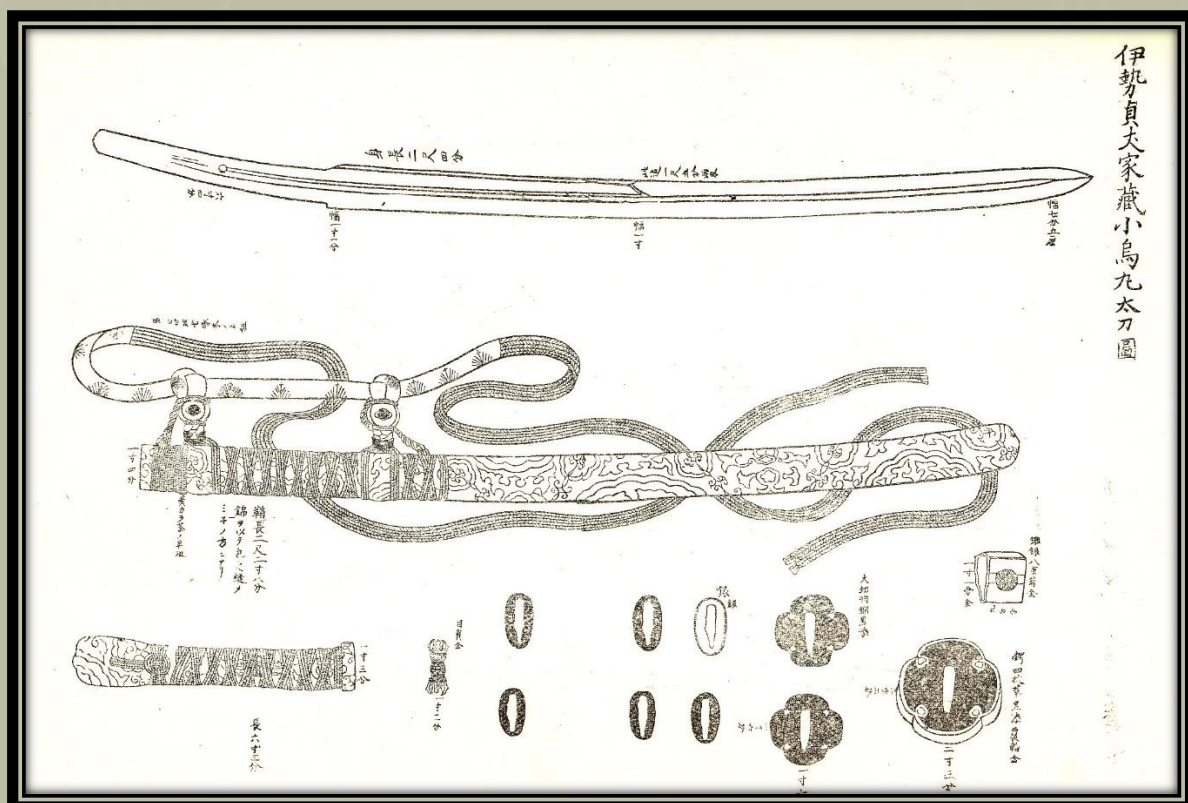
A Gyobutsu Kogarasu-maru, Nagasa 62.7 cm, sori 1.3 cm.

Miért alakították ki így ezt a kardot ilyen formán? Nos, annak érdekében, hogy válaszolhassunk erre a kérdésre, néhány száz évet vissza kell, hogy ugorjunk az időben a 700-as évek körültre, amikor a Japánban gyártott kardok majdnem azonosak voltak a Kínában gyártott kardokkal. Valójában a kardok és az acél behozatala Kínából általános volt Japánban.

Az egyik ilyen kard volt az inspirációja a „*Moroha zukuri*” stílusú kardnak, amelyet minden alkalommal felidézünk, amikor meghalljuk a nevet, de mint az összes kard ebben az időben, egyenes volt. Ez azonban megváltozott a Tang-dinasztia bukásakor, amikor Japán valóban elválasztotta a kínai kardok evolúciós útját a sajátjaitól, és megkezdte a geometriák és a dimenziók újra definiálását a japán kardok evolúciójában, valamint az olvasztási és hőkezelési technikáik valóságos megugrását a saját fejlesztésben. Ez a hőkezelési technika természetesen az a tényező, amely a kardot a mai napig is ismert ikonikus görbületbe húzza.

A fenti kép *Tanto*-ja ugyanabban a geometriában látható, de érdekes, hogy a görbületen kívül a viszonylagos méretek közelebb állnak az ősi kínai kardok méreteihez, amikor a hátoldalon az él kialakításának területére pillantunk. Ez az élesített terület hosszabb lett, ahogy az idő telt, és időnként furcsa módon folytatódott a mai modern reprodukciónál. Az esztétikai kivitelezők a mai napig annyira túlhangsúlyozták ezt, mint amennyire nem tették azt a háborús fegyverekkel annak idején.

Tehát ez a hátsó él, éles igaz? Igen, és a modern harcművészeti szempontból, különösen akkor, amikor egy *Noto*-t kivitelezünk és a kard éltelekor elhúzzuk azt a *Koiguchi* előtt, azt jelenti, hogy szenvedés azt kivitelezni, és néha szó szerint fájdalmas. Hagyományosan a penge hátsó felét élesítették, ami a szokásos értelemben kissé problémássá teszi a *Noto* (a kard éltele) folyamatot. Ebből kifolyólag, a mai stílus gyártói a gyakorlatiasság és a költségek nevében néhány változtatást hajtottak végre, amelyek közül a legnyilvánvalóbbak a kardot *Tachi* szerelék helyett *Katana* szereléssel szerelték fel, és a penge hátulját meghagyták, de életlenül hagyták. Ez a könnyítés vagy hamis él, ahogy néha nevezik, a pengék hátoldalán egy másik célt is szolgál, mégpedig azt, hogy a pengék nem lesznek fej-nehezek. Ennek a kardnak az egyensúlya a *Tsuba*-hoz közelebb esik, ami azt jelenti, hogy könnyebb és manőverezhetőbb a kézben, néhányan azt mondják, hogy hasonlít az *Nokubi zukuri*-ra.

Noto (a kard éltele).